

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **M. T. N.**
zastoupený Mgr. Helenou Pindejovou, advokátkou
sídlem Milady Horákové 13, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2021, č. j. X,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalovaným rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť žalobce podle žalovaného nenaplnil zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podanou podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s ust. § 32 zákona o azylu. Žalobce přicestoval do České republiky z Vietnamu v roce 2007 a do roku 2018 byl oprávněn pobývat na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Po zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k pobytu zde pobýval nelegálně. O mezinárodní ochranu požádal až nyní. V důsledku pandemie přišel o zaměstnání a nemá tak možnost získat finanční prostředky ke splacení svých dluhů ve Vietnamu. Teprve na základě uvedených okolností u žalobce vyvstaly obavy z případného tlaku věřitelů, pokud by se vrátil do Vietnamu. Proto požádal o mezinárodní ochranu až v roce 2021.
3. Žalobce namítal, že je v jeho případě dána překážka vycestování, přičemž se žalovaný vůbec nevyjádřil k situaci neúspěšných žadatelů o azyl po jejich návratu do Vietnamu. Podle žalobce může žadatelům o azyl po návratu do Vietnamu hrozit nebezpečí. V souvislosti se zprávou *Freedom House* z roku 2017 poukázal na to, že tito občané mohou být po návratu šikanováni nebo uvězněni. V dubnu a květnu 2016 bylo osm osob odsouzeno k trestům odnětí svobody na dva až čtyři roky poté, co byly australskými orgány zachyceny na moři a vráceny do Vietnamu. Žalovaný se k této skutečnosti vůbec nevyjádřil. S ohledem na hrozící riziko vážné újmy žalobce v případě jeho návratu do Vietnamu tak žalovaný nesprávně posoudil možnost udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu.
4. Žalobce v žalobě odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012-28 a uvedl, že přestože důvody doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu jsou subsidiární vůči pobytovým oprávněním podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, měl se žalovaný ve svém rozhodnutí zabývat i důvody, které vedly k zamítnutí žádosti žalobce o dlouhodobý pobyt. K této otázce se však žalovaný nevyjádřil a nezhodnotil důvody, pro které nebylo povolení k pobytu prodlouženo.
5. Dále žalobce sporoval transparentnost, dohledatelnost a ověřitelnost podkladů, z nichž žalovaný vycházel při posouzení jeho věci, neboť tvrdil, že tyto podklady jsou zpracovány na základě poznatků pracovníků oddělení azylové a migrační politiky žalovaného, kteří působí krátkodobě v zahraničí. Žalobce odkázal v této souvislosti zejména na rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008- 81, podle kterého musí být informace, z nichž správní orgán vychází, v maximální možné míře relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů a transparentní a dohledatelné.
6. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se dostatečně zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil. K žalobní námitce týkající se nedostatečného vyjádření k situaci ve Vietnamu po návratu žadatelů o azyl žalovaný upozornil na rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2005 č. j. 4 Azs 36/2005-63. V souladu s tímto rozhodnutím žalovaný zjistil skutečný stav věci pouze ve vztahu k důvodům uvedeným v řízení o udělení mezinárodní ochrany, nikoli k jiným, žalobcem neuvedeným skutečnostem. Podle zmíněného rozhodnutí: „[a]zylové řízení je specifické tím, že se rozhodující význam přikládá tvrzením osoby, která o azyl požádala. Je na ní, aby

vyličila rozhodující skutečnosti a popřípadě k nim i navrhla důkazy. Správní orgán vede další dokazování pouze ve směru alespoň naznačeném žadatelem a není povinen ani oprávněn za situace, kdy sám žadatel neuvedl a ani ze shromážděných informací nevyplynuly žádné skutečnosti podřaditelné pod některé z ustanovení zákona o azylu jeho udělení umožňující, je sám domýšlet a doplňovat.“. Správní orgán tak nemá, i s ohledem na citované rozhodnutí, povinnost sám domýšlet důvody pro udělení azylu, které žalobce neuplatil. Dále jsou podle žalovaného vyjádření žalobce k otázce tvrzené újmy ze strany věřitelů nekonkrétní a považuje je za spekulativní a účelově použité, tedy nenaplňující podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

8. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v souladu s ustanovením čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, kdy má soud o žalobě proti rozhodnutí, jako oprávněm prostředku u soudu prvního stupně, rozhodovat dle stavu ke dni rozhodnutí soudu. Současně však platí ve vztahu k možnosti uplatňovat nové skutečnosti, že lze vznášet pouze takové, které žadatel o mezinárodní ochranu nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 – 32). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce je svobodný, bezdětný, bez náboženského vyznání a bez politického přesvědčení, nemá žádné zdravotní potíže. Žalobce pobývá na území České republiky od roku 2007. Do roku 2018 byl oprávněn pobývat na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Po zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k pobytu na území ČR žalobce obdržel výjezdní příkaz. I přesto zde dále pobýval nelegálně. O mezinárodní ochranu žalobce požádal až dne 29. 3. 2021. Jak plyne z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 8. 4. 2021, žalobce podnikal v pohostinství, provozoval bistro. O mezinárodní ochranu požádal, neboť v důsledku pandemie ztratil práci. Žalobce by chtěl v České republice znovu pracovat, aby mohl splatit své dluhy. Dluhy mu vznikly v roce 2013, kdy si jeho matka ve Vietnamu vypůjčila v přepočtu asi 300 000 Kč a poslala je žalobci na podnikání do České republiky. Žalobce splatil zhruba dvě třetiny dluhu, od roku 2020 dluh již nesplácí. Jednalo se o neoficiální půjčku, proto se žalobce domnívá, že by mohl mít s věřiteli problémy. Nyní nemá dostatečné finanční prostředky na splacení svých dluhů ve Vietnamu a na základě obavy před tlakem věřitelů se nemůže vrátit do své vlasti. Uvedl však, že mu nebylo ze strany věřitelů nijak vyhrožováno a není s nimi v kontaktu. Jeho obava pramení z tvrzení jeho rodičů, že v případě nesplacení dluhů budou muset prodat svůj dům. Žalobce dále dluží asi 100 000 Kč na sociálním pojištění, asi 8 000 Kč finančnímu úřadu a asi 15 000 Kč soukromým věřitelům. Státními orgány České republiky mu byly uděleny pokuty za výtržnictví, krádež a řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu. Žalobce pod vlivem alkoholu poškodil cestovní doklad, když vytrhl stránky, kde byl uveden výjezdní příkaz. Ve své vlasti nebyl žalobce trestně stíhán, nikdy neměl problémy se státními orgány, policií či soudy, ani neměl žádné problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či kvůli politickému přesvědčení. Žádné další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování žádosti o udělení mezinárodní

ochrany, žalobce neuvedl a stejně tak nechtěl doložit žádné podklady či dokumenty, ze kterých by měl správní orgán při posouzení jeho věci vycházet.

10. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 11. 8. 2021 žalobci mezinárodní ochranu neudělil. Vycházel přitom z výpovědi žalobce a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z informací z cizineckého informačního systému; zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (ION), nedatováno, publikováno 2021, Přehled údajů o zemi Vietnam za rok 2020 ze dne 9. 4. 2021; z informací OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 22. 4. 2021 a z informace Ministerstva vnitra Velké Británie, Vietnam: Zpráva britského Ministerstva vnitra ze zjišťovací mise ve Vietnamu ze dne 9. 9. 2019.
11. Žalovaný se podle ust. § 28 odst. 1 zákona o azylu přednostně zabýval naplněním podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12, § 13 a § 14 tohoto zákona. Následně zhodnotil, zda byly naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a a §14b téhož zákona.
12. Krajský soud konstatuje, že se žalovaný se všemi zákonnými důvody pro udělení mezinárodní ochrany dostatečně zabýval a rovněž se s nimi vypořádal. K udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu je již ze samotné povahy ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu zřejmé, že žalobce na základě jím popsané situace důvody v nich uvedené nenaplnil. K tomu krajský soud pouze ve stručnosti uvádí následující, neboť ve zbytku odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 3-6), s nímž se plně ztotožňuje.
13. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr o tom, že je pronásledován za uplatňování politických práv nebo svobod podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Jak sám žalobce uvedl, nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani nebyl politicky aktivní. Ve Vietnamu neměl žádné potíže se státními orgány. Důvod podle ust. 12 písm. a) zákona o azylu tak naplněn nebyl. Co se týká druhého z možných důvodů pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b), ani zde nemá krajský soud za to, že by žalobce tyto podmínky naplnil. I v tomto žalobce sám potvrdil, že neměl žádné potíže z důvodů uvedených v tomto ustanovení (ve stručnosti krajský soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí). Žalobce přitom ani neuplatnil žalobní body, které by uvedené závěry žalovaného zpochybňovaly.
14. Žalovaný se dostatečně zabýval obavou žalobce z případného tlaku věřitelů po jeho návratu do Vietnamu. Ministerstvo veřejné bezpečnosti (dále jen „MVB“) definuje nezákonné půjčování peněz jako „úvěr na černo“, přičemž si je vědomo, že dlužníci věřitelů mohou být ze strany věřitelů vystaveni různým formám nátlaku, které v nich mohou vyvolávat strach až do té míry, že nechtějí spolupracovat s policií. Vietnamská vláda však MVB nařídila, aby tuto trestnou činnost potlačovala. Z dosavadních informací vyplývá, že státní orgány ve Vietnamu byly v boji proti tomuto druhu trestné činnosti úspěšné. Občané Vietnamu tak mají nesporně možnost obrátit se v případě poškození trestnou činností či porušování jejich práv a svobod na příslušné státní orgány a domoci se ochrany své osoby a svých práv. Mezinárodní ochrana přitom může být žadateli poskytnuta teprve v případě, kdy mu byla odeprána ochrana země jeho státní příslušnosti či tato ochrana nebyla poskytnuta v odpovídající míře. K tomu, aby mohl být učiněn takový závěr, je ovšem nutné, aby žalobce využil všech zákonných prostředků, které

právní řád jeho vlasti k ochraně práv a svobod poskytuje. Žalobce se nicméně na příslušné orgány s žádostí o pomoc neobrátil. Tím také současně neprokázal, že by mu domovské státní orgány tuto pomoc odepřely či neposkytly v odpovídající míře.

15. V souvislosti se zmíněnou obavou žalobce krajský soud odkazuje na několik rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ve kterých se NSS vyjádřil k otázce pronásledování soukromými osobami (rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz). Například v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48 dospěl NSS k závěru, že: „[s]kutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“ V právní větě rozsudku ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 – 54, pak NSS uzavřel, že: „[o]becné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti.“ V právní větě rozsudku NSS ze dne 21. 12. 2015, č. j. 4 Azs 63/2005-55 tento soud uvedl, že: „[d]ůvodem pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu (§ 12 zákona č. 325/1999, o azylu) není, odešel-li žadatel ze země původu pro obavy ze msty soukromé osoby (věřitele, jemuž nesplatil dluh), nadto za situace, kdy vyhrožování ani neoznámil policii a o azyl požádal v České republice teprve poté, kdy mu zde bylo uděleno správní vyhoštění.“
16. Krajský soud proto shrnuje, že ekonomické důvody spočívající v existenci dluhů v zemi původu žalobce a následná neschopnost je splácet, nemohou být považovány za právně relevantní důvod naplňující zákonné podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu.
17. Sporná není ani ta skutečnost, že by v České republice byla udělena jakákoliv forma mezinárodní ochrany rodinnému příslušníkovi žalobce ve smyslu ust. § 13 zákona o azylu. V dané věci nebyly splněny ani podmínky pro udělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu, neboť životní situaci žalobce nelze považovat za mimořádnou a nejedná se o případ zvláštního zřetele hodný. Jak Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, snaha legalizovat svůj další pobyt na území České republiky není smyslem udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, ale ani pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 téhož zákona. K legalizaci pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, „[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek.“ (dále srov. např. rozsudky NSS ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, nebo ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94).

18. Co se týká druhé stěžejní námitky žalobce o neudělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu, krajský soud rovněž neshledal pochybení na straně žalovaného. Doplňkovou ochranu je možno přiznat žadateli o azyl i v případě, kdy nesplňuje důvody pro udělení azylu, existuje-li důvodná obava, že by mu po návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Za vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) – d) zákona o azylu se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Povinností správního orgánu i soudu je zabývat se možnou existencí těchto důvodů v případě jakéhokoli procesního režimu rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu (k tomu viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 1. 2009, č. j. 1 Azs 96/2006-80). Současně platí, že podmínky pro přiznání doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu nejsou totožné s důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona téhož zákona; správní orgán i soud se jimi proto zabývají samostatně (rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2006, č. j. 5 Azs 7/2003-60). Intenzita nebezpečí vážné újmy přitom musí vykazovat určitou úroveň, musí se jednat o reálné nebezpečí. (viz rozhodnutí NSS ze dne 14. 1. 2009, č. j. 9 Azs 69/2008-79, či ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Azs 175/2007-49, ze dne 27. 9. 2011, č. j. 8 Azs 10/2011 – 89, a ze dne 22. 11. 2010, č. j. 8 Azs 12/2010 – 64).
19. Ze správního spisu a ze samotného tvrzení žalobce má soud za dostatečně prokázané, že žalobci v případě návratu do země původu nehrozí vážná újma podle ust. § 14a písm. a), b), c) ani d) zákona o azylu. Co se týká hrozby vážné újmy ve formě uložení nebo vykonání trestu smrti, skutečnost, že v zemi stále existuje trest smrti, sama o sobě nemůže znamenat naplnění obavy o jeho vykonání na žalobci. K tomu by musely existovat důvodné obavy žalobce opřené o další skutečnosti. Žalovaný však nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci v případě návratu tato újma mohla hrozit a žalobce ani žádné takové skutečnosti netvrdí. Rovněž je nesporné, že ve státě Vietnam dlouhodobě nepanuje ani mezinárodní, ani vnitřní ozbrojený konflikt, pro který by návrat žalobce do země původu mohl znamenat vážnou újmu (písm. c). Vycestování žalobce do země původu není ani v rozporu s mezinárodními závazky ČR, přičemž ani takové porušení žalobce netvrdí.
20. Důvodem pro udělení doplňkové ochrany by v daném případě teoreticky mohla být obava z mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu podle ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Nicméně ani tuto možnou obavu krajský soud nezhodnotil jako důvodnou. Žalovaný se ve svém rozhodnutí zabýval dodržováním lidských práv v zemi původu žalobce, když vycházel z Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 22. 4. 2021. Ze zjištěných skutečností nevyplývá, že by žadatelům o mezinárodní ochranu při jejich návratu do země původu hrozilo mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Jiné důvody, pro které by žalobci hrozilo mučení nebo nelidské či ponižující zacházení ani žalobce netvrdí. Situace ohledně dodržování lidských práv ve státě Vietnam je stabilní, přičemž bezúhonným lidem a lidem bez nežádoucí politické angažovanosti nehrozí ze strany státních orgánů jakákoliv újma. Žalobce není kritikem současného vietnamského politického režimu, nemá žádné politické přesvědčení a nikdy nebyl členem žádné politické strany a rovněž neměl potíže se státními orgány ani bezpečnostními složkami

21. Dříve upravený institut překážky vycestování v ust. § 91 zákona o azylu byl s účinností od 1. 9. 2006 z tohoto zákona odstraněn a v podstatě "nahrazen" institutem doplňkové ochrany. Jakkoli nelze shledat úplnou shodu mezi zněním bývalého § 91 a nynějšího § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, tak v těch částech, kde takovou shodu shledat lze, je možno i po účinnosti zákona č. 165/2006 Sb. aplikovat právní názory vyslovené NSS ve vztahu k onomu dříve účinnému § 91 zákona o azylu (k tomu srov. rozhodnutí NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 5 Azs 83/2008 -6 5 nebo ze dne 26. 7. 2007, čj. 2 Azs 30/2007 - 692 Azs 30/2007 - 69.) Podle rozsudku NSS ze dne 26. 3. 2008 2 Azs 71/2006-82 „*p]ovinnost nevystavit žadatele o azyl mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu (čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb.) je dána, pokud hrozí „reálné nebezpečí“, že bude takovému zacházení vystaven.*“ V dalším svém rozhodnutí NSS sp. zn. 9 Azs 49/2007 uvedl, že: „*[s]kutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.*“ V této souvislosti lze odkázat rovněž na rozhodnutí NSS ze dne 22. 12. 2005, čj. 6 Azs 479/2004 - 41, podle kterého pro to, „*[a]by bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.*“
22. V době, kdy žalobce pobýval na území České republiky, o něj vietnamské státní orgány nejevily žádný zájem. Krajský soud proto, i s ohledem na výše uvedené, nemá žádný důvod se domnívat, že by se tak mělo stát po jeho návratu. Krajský soud se opírá o ustálenou judikaturu NSS, tedy žalobcova obava by musela vykazovat určitou úroveň, tzn., muselo by se jednat o reálné nebezpečí. To však z azylového příběhu žalobce nijak nevyplývá. Jak již bylo zmíněno výše, žalobce nebyl v zemi svého původu nikdy trestně stíhán, ze strany státních orgánů nebyl nikdy negativně sledován či jinak perzekuován. Krajský soud, ani žalovaný, nijak nepopírá tvrzení žalobce o věznění konkrétních osob poté, co byly vráceny do Vietnamu, ale v daném případě toto tvrzení nic nevypovídá o tom, že mu tato situace reálně hrozí a nijak z jeho tvrzených skutečností ani neplyne, že by jí měl být vystaven.
23. Nadto krajský soud dodává, že žalobce poukázal na možnost věznění žadatelů o azyl a hrozící riziko vážné újmy v případě jeho návratu do Vietnamu až v řízení před soudem. V průběhu správního řízení žalobce tuto námitku vůbec neuvedl. Žalovaný proto vyšel z dostatečného skutkového základu pocházejícího v rozhodující míře od samotného žalobce (z údajů v žádosti o azyl a pohovoru vedeném s pracovníkem žalovaného). V tomto ohledu lze odkázat na ustálený názor NSS (srov. též rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2006 č. j. 4 Azs 125/2005-47, rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2005 č. j. 4 Azs 36/2005-63 nebo rozsudek NSS ze dne 16. 11. 2005-40 č. j. 4 Azs 2/2005): „*[a]zylové řízení je specifické tím, že se rozhodující význam přikládá primárně tvrzením osoby, která o azyl požádala. Je na ní, aby vylíčila rozhodující skutečnosti a popřípadě k nim i navrhla důkazy. Správní orgán vede další dokazování pouze ve směru alespoň naznačeném žadatelem a není povinen ani oprávněn za situace, kdy sám žadatel neuvedl a ani ze shromážděných informací nevyplývaly žádné skutečnosti podřaditelné pod některé z ustanovení zákona o azylu jeho udělení umožňující, je sám domýšlet a doplňovat.*“

24. Pro úplnost se krajský soud vypořádává i s neudělením doplňkové ochrany podle ust. § 14b zákona o azylu. Z výpovědi žalobce, z evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani ze zjištění žalovaného v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce.
25. Důvodnými neshledal krajský soud ani námitky žalobce týkající se nezohlednění důvodů, které vedly k zamítnutí žádosti o dlouhodobý pobyt. Žalobce odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012-28, které ovšem na nyní projednávaný případ není aplikovatelné. V citovaném rozhodnutí, které se týkalo kasační stížnosti proti rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, podala stěžovatelka současně i odvolání ke komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců v řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. O odvolání přitom nebylo v době projednávání žaloby proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany rozhodnuto, a proto se krajský soud v daném případě měl zabývat i důvody, které vedly k zamítnutí žádosti o dlouhodobý pobyt. V nyní projednávaném případě však žalobce podal žádost o prodloužení povolení k pobytu v roce 2018 a tato žádost mu byla zamítnuta. K okamžiku rozhodování krajského soudu tak o věci žalobce bylo již pravomocně rozhodnuto a krajský soud nemá v tomto řízení povinnost se zabývat důvody, které vedly k zamítnutí žádosti o dlouhodobý pobyt.
26. Žalobce sporoval rovněž transparentnost, dohledatelnost a ověřitelnost podkladů, z nichž žalovaný vycházel při posouzení jeho věci. Zde je nutné zmínit, že žalobci byla poskytnuta možnost nejen se s podklady seznámit, ale také se k nim vyjádřit a uvést jakékoli nové skutečnosti či návrhy na doplnění důkazů. Jak plyne z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 4. 8. 2021, správní orgán žalobci shromáždil všechny podklady, které sloužily pro vydání rozhodnutí ve věci. Žalobce však výslovně uvedl, že se s předloženými podklady seznámit nechce a žádné nové skutečnosti či návrhy ve věci neučinil. Rovněž je nutné konstatovat, že podklady, ze kterých žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel, obsahují výčet zdrojů, které jsou řádně citovány. Žalovaný tak postupoval naprosto standardním způsobem a v souladu s právními předpisy. I tuto námitku žalobce krajský soud považuje za nedůvodnou.
27. Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí ztotožnil se závěry žalovaného. Soud je toho názoru, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci. Žalovaný se dostatečně vypořádal s posouzením, zda došlo k naplnění důvodů pro udělení azylu podle ust. § 12 až § 14 zákona o azylu a pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a a § 14b tohoto zákona. Žádné nové a současně relevantní důvody v řízení před krajským soudem žalobce přitom nevznsl. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v ust. § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., když žalobce nebyl v soudním řízení úspěšný a žalovanému jako správnímu orgánu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rozsah jeho běžné úřední činnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS. Běžnou úřední činnost by přesahovaly zejména náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním, viz např. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2012, čj. 2 As 45/2012-11, ze dne 26. 10. 2011, čj. 7 As 101/2011-66, č. 2601/2012 Sb. NSS).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 30. listopadu 2021

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně